1

ՏԵՏՐ

Մշ. Հովեկի անվան
հմ. 122 դպրոցի
Գ' դաս. աշ-ուհի
Գրիգորյան
Արգրան

«Պատրաստ է արդյոք Հայաստանը լիարժեք դիմակայել թրաֆիքինգին»

Մարդկանց զանգվածային շահագործումը աշխարհի չափերի է հասել, երբ է, մարդու կողմից մարդու շահագործումը միշտ էլ եղել է, այդ մասին է վկայում հասարակարգերի պատմությունը՝ ճորտատիրությամբ ստրկատիրականից, մի քիչ էլ նախնադարյան համայնական հասարակությունը. Ինչո՞ւ որովհետև կարենցանք և վերաբերմունք է եղել աշխատանքա-յության պակասը հանդուրժող մարդ-ճանկի հանդեպ: Իսկ հիմա...

Շահագործման երևույթի պատմական արմատները շատ խորն են և բազմաշերտ, բայց ինչպես բոլոր վտանգնե-րի դեպքում, այս պարագայում էլ վտանգված են խոցե-լիությամբ փոքր ժողովուրդները, այդ մասին է վկայում նաև թրաֆիքինգի վիճակագրությունը: Ինչին էր, որ մարդը գլորվեց այդ աստիճան՝ չպահելով ապրելու պայմանով արժեքային իր նկարագիրը, որն էր պատճառը. չափից շատ ազատությունը, իրենց փողերը, կարողանալու ձգտումը, հայաստանցիների հայրենասիրության պակասությունը, թե երկրի ծայրահեղ, անհույսի իրավիճակի կանչը:

Երևի երկուսն էլ, Դե, արդյունքը աշխատանքի պա-կասը միշտ էլ եղել է Հայաստանում, բայց այն ժամա-

Նախ դա հիմքեր և պատճառներ ուներ, երկիրը չի ունեցել պետականություն, ինքն իր ժողովրդի ճակատագիրը վճռելու համար է եղել, գտնվել է օտար պետությունների իշխանության հարկադրանքի տակ, դրա համար էլ ճամփորդական ցուպը նրա ուղեկիցն է եղել, գնացել է, որ մի կտոր հաց բերի, որ ընտանիք պահի, բայց հիմա, հիմա ինչն է արդյոք հայ մարդուն «ճամփորդել» օտար աշխարհներում՝ դառնալով նվաստացման և շահագործման հերոսներից: Ինչն է պատճառը, երբ երկրում լինեն աշխատատեղեր, բարոյահոգեբանական ճիշտ մթնոլորտ, որ՞ բնակիչը կթողնի իր երկիրը և կմեկնի անհայտություն, որտեղ նրան սպասում են անհասկանալի, աներևակայելի փորձանքներ: Ճիշտ է, մարդու կրթական մակարդակը պիտի որ բավարարի նրան տարբեր իրավիճակներից դուրս գալու հնարավորություն, բայց լինում են նաև անելանելի պահեր և իրավիճակներ, որի մասին, ցավոք սրտի, փաստում է բազմիցս կրկնված հրեշավոր եղելությունը, ինչպես սպառ է ընկնի մարդը, գետը շուարված, դու որ միայն սեր ես տայանել աշխարհին:

Կարծես բնության արհավիրքները քիչ են, որոնք լրացվում են մարդու կողմից հարուցված աղետներով,

որն է, նենց խաղը՝ թռամփլինն է, որ կարծես մարդ-կային հոգու չարության ռռալք լինի, բայց բժիշկները դեռ ուշում են բացել մարդու փակցերը, Մինչդեռ պարզված է, որ հոգին է անբուժելի ախտով է վարակ-ված...

Ինչ անեմ. ես առաջարկում եմ իմ պարբերականը, որի կողքով խնդրում եմ անտարբեր չանցնեք, այլ ընթացք տալ և բարձրաձայնել՝ ի լուր ամենքի: !!!

Երբ յուրաքանչյուր պետություն ապահովի այն մինի-մալ կեցության մակարդակը, որն անհրաժեշտ է ապրե-լու համար իր բնակչին և նրան վերաբերվի այն-պես (անկախ սոցիալական և նյութական վիճակից), ինչպես կվերաբերվեր իր ազգականին և արյունակցին, այս թռամփլինը իր մարդաքանակը կնվազեցնի, ճիշտ է, եթե կլինեն դեպքեր, բայց ոչ այս զանգվածային մասշտաբով, եթե այդպես շարունակվի, ապա ողջ Հայաստանի Հանրապետությունը կդառնա թռամփլին-գի վրա, բայց ինչ արժի անեն իշխանավորները, նրանք կզբաղվեն անձնական պարապմունքով, ուզի նենց, մար-դիկ, ինչքան էլ ժամանակները ծայրահեղ նյութական հալված լինեն, նրանք չեն կարող երկար գոյատևել, որովհետև նյութը վերջանում է մի օր...

Արևմտյան գիտաշխատության խախտողներին չկա արդարացում. Մարդ իր երկրում է ծերանում, երեխան իր հայրենիքում է հասուն դառնում և բարձրանում...